ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **J. Z.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2008, č. j. KUOK 68907/2008, o poskytnutí dávky sociální podpory - příspěvku na bydlení, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 4. 2010, č. j. 38 Cad 32/2008 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“) ze dne 20. 4. 2010, č. j. 38 Cad 32/2008 – 20, kterým mu nebyl na jeho žádost ustanoven zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti. Tato žádost se vztahovala ke kasační stížnosti, jíž stěžovatel brojil proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 2. 2010, č. j. 38 Cad 32/2008 - 16, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2008 č. j. KUOK 68907/2008, o poskytnutí dávky sociální podpory – příspěvku na bydlení.

Neustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti Krajský soud v Ostravě odůvodnil s odvoláním na „ustanovení § 35 odst. 7 věty první s. ř. s.“, podle něhož platí, že navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může být na návrh ustanoven usnesením zástupce, jimž může

být i advokát. Krajský soud uvedl, že protože žalobce v podané kasační stížnosti požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů, byl vyzván k prokázání svých majetkových a osobních poměrů, a to vyplněním a předložením tiskopisu, jež mu soud zaslal. Tuto výzvu žalobce prokazatelně převzal na poště Dolany oproti vlastnoručnímu podpisu dne 22. 3. 2010, avšak vůbec na ni nereagoval. Žalobce tak neprokázal své osobní a majetkové poměry, tedy to, zda splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Za této situace krajský soud návrh žalobce, aby mu byl pro toto řízení ustanoven zástupce z řad advokátů, zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatel žádá o prominutí soudních poplatků „pro podání kasační stížnosti“ z důvodu finanční tísně a taktéž žádá o bezplatné přidělení advokáta. Ke skutečnostem, odůvodňujícím nyní napadené usnesení, stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí nic.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost shledal Nejvyšší správní soud přípustnou, neboť podle jeho konstantní judikatury *v řízení u Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce žalobce není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti nedostatek právního zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.)* [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, ze dne 28. 4. 2004, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 486/2005], www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán obsahem kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel kasační stížností brojí proti usnesení krajského soudu, jímž mu nebyl ustanoven zástupce. V kasační stížnosti přitom žádné jmenovité důvody, pro které nesouhlasí s napadeným usnesením, neuvádí.

Nejvyšší správní soud, za situace, kdy stěžovatel žádné důvody podání předmětné kasační stížnosti neuvedl, natož aby je podřadil příslušnému ustanovení § 103 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), jak tento zákon požaduje, dovozuje, že stěžovatel kasační stížnost zřejmě podává s ohledem na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Takovou nezákonnost však Nejvyšší správní soud v napadeném usnesení neshledal.

Podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. věta před středníkem, *navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.*

Z citovaného ustanovení vyplývá, že předseda senátu může navrhovateli ustanovit zástupce při současném splnění dvou podmínek. První z nich je splnění předpokladů

pro osvobození od soudních poplatků, druhou z nich je potřebnost ochrany práv navrhovatele. Podpůrně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 1 Azs 5/2003 - 31, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 4 As 21/2004 – 64, oba viz www.nssoud.cz.

Vzhledem k tomu, že podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. je zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti povinné, byla druhá z uvedených podmínek splněna, a krajskému soudu tak příslušelo zkoumat toliko splnění podmínky první. Proto také, jak vyplývá z obsahu spisu, stejně jako z odůvodnění napadeného usnesení, Krajský soud v Ostravě stěžovatele vyzval k prokázání svých majetkových a osobních poměrů, a to vyplněním a předložením tiskopisu, jež mu soud zaslal. Tuto výzvu žalobce prokazatelně převzal na poště Dolany oproti vlastnoručnímu podpisu dne 22. 3. 2010, avšak vůbec na ni nereagoval.

Za tohoto stavu věci se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že žalobce tak neprokázal své osobní a majetkové poměry, tedy to, zda splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků, a je toho právního názoru, že za dané situace krajský soud návrh (žádost) stěžovatele, aby mu byl pro toto řízení ustanoven zástupce z řad advokátů, zcela správně zamítl.

K tomu, aby krajský soud mohl posoudit možnost vyhovění žádosti o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, je nezbytná součinnost žadatele. V posuzované věci však stěžovatelův přístup na Nejvyšší správní soud zcela paradoxně působí dojmem, že ač původně o ustanovení zástupce požádal, později již patrně zřejmě o toto ztratil zájem, jinak by přece respektoval výzvu soudu k doložení osobních a majetkových poměrů, bez něhož, jak byl soudem poučen, nelze žádost posoudit. To však stěžovatel přes předmětnou výzvu neučinil, a ani jinak se k dané výzvě soudu nevyjádřil. Fakticky tak neposkytnutím vyžádané součinnosti krajského soudu stěžovatel sám maří to, oč původně žádal, nehledě k tomu, že takto zcela nedůvodně a neúčelně celou situaci jen komplikuje ve svůj neprospěch, a současně tím i nadmíru, taktéž zcela nedůvodně a neúčelně, zatěžuje činnost obou soudů. Původně podanou žalobou ve shora označené věci se stěžovatel nepochybně chtěl dobrat své představy spravedlnosti soudní cestou, přičemž by mu mělo být zřejmé, že k tomu je třeba, aby ve svém vlastním zájmu i on sám, veden příslušnými poučeními ze strany soudu, respektoval řád, který je pro takový soudní postup předepsán. Pakliže stěžovatel příp. ztratil na soudním projednání a vyřízení věci zájem, nebylo vhodné to řešit ignorováním výzvy soudu k jeho potřebné součinnosti, ale měl svoji žalobu příp. vzít zpět. Nicméně to, že proti danému usnesení o neustanovení zástupce podal kasační stížnost, i když bez zdůvodnění, zase naopak svědčí spíše o tom, že v soudním řízení chce pokračovat, a potom je tím spíše ignorování výzvy k doložení osobních a majetkových poměrů z jeho strany zcela nepochopitelné.

Nad rámec potřebného odůvodnění se ještě nabízí poznamenat, že krajský soud v odůvodnění svého usnesení namísto Nejvyšším správním soudem shora citovaného ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. nesprávně uvádí „§ 35 odst. 7 s. ř. s“. Nejvyšší správní soud však nepovažuje tuto vadu za vadu, pro kterou by bylo třeba označené usnesení zrušit, a to z toho důvodu, že krajský soud správně uvádí zákonný text obsažený v § 35 odst. 8 s. ř. s., a jen jej nesprávně označuje. K nesprávnému označení došlo pravděpodobně přehlédnutím v označení odstavců citovaného ustanovení v situaci, kdy novelizace soudního řádu

správního zákonem č. 350/2005 Sb., posunula číselná označení závěrečných odstavců § 35 s. ř. s. Jedná se tak o chybu v psaní bez relevance na zákonnost usnesení o neustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný správní orgán žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2010

JUDr. Petr Průcha

předseda senátu